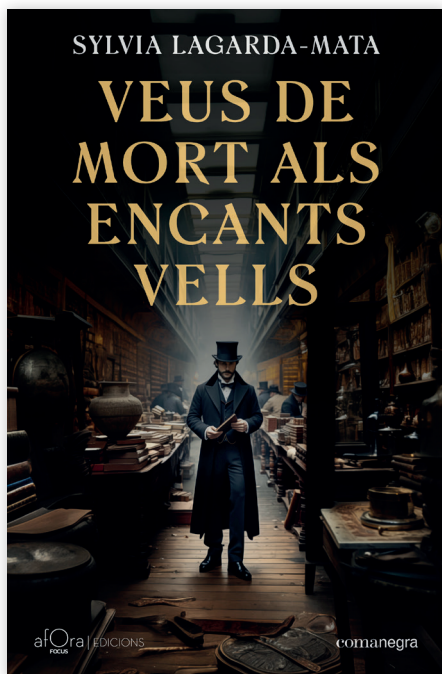

Sylvia Lagarda-Mata guanya el Premi Santa Eulàlia de novel·la de Barcelona 2024 amb *Veus de mort als Encants Vells*

El cèlebre detectiu Auguste Dupin persegueix un assassí de llibreters en la Barcelona del 1840. Un thriller històric a la ciutat de les bullangues, la resurrecció d'un món desaparegut.

Sylvia Lagarda-Mata ha guanyat la segona edició del Premi Santa Eulàlia portant a Barcelona el **primer detectiu de la història de la literatura**. A *Veus de mort als Encants Vells*, Auguste Dupin arriba a la ciutat per investigar un cas que l'involucra directament, un cas que ja ha trasbalsat la premsa catalana i francesa i que constitueix, probablement, **els primers crims «mediàtics» del nostre país**: el cas de l'assassí de llibreters de Barcelona.

Barcelona és una ciutat de llibres des de molt abans que la Unesco la reconegués com a tal. N'és un bon exemple l'enorme expectació que va despertar en el seu moment el presumpte cas real del llibreter assassí de la ciutat, on hi trobem, d'un costat, un autèntic **precursor de la literatura criminal**, i també un exemple **germinal del que avui anomenem fake news**. Una «notícia» esdevinguda llegenda, emblema de la bibliofília barcelonina i esperó creatiu per a diverses generacions de creadors.

Preu: 20,90€ · Format: 15x23 (rústica)
Pàgines: 352 · ISBN: 978-84-19590-87-9

Per a qualsevol petició contacteu amb:
Neus Chordà - neus@neuschorda.com
Gemma Bayod - comunicacio@comanegra.com

Sylvia Lagarda-Mata (Barcelona, 1961) és una de les principals cronistes i divulgadores de la història de Barcelona. Concretament, de la Barcelona fosca i criminal. Llicenciada en Ciències de la Informació i màster en Comunicació Audiovisual, a finals dels anys setanta ja escrivia sobre els mites i la iconografia de Barcelona, i des de llavors no ha parat de fer-ho. Va ser cap de publicitat a la Generalitat de Catalunya. Ha estat guionista de documentals, creativa publicitària, i durant molts anys ha fet de professora de Comunicació, Cinema i Televisió. Entre els seus llibres cal destacar la no-ficció i l'assaig divulgatiu, com *Fantasmes de Barcelona* (2009), *El diable és català* (2014), *Catalunya, terra de pirates* (2021) i *Catalunya, terra de bandolers* (2023), tots ells a Angle Editorial. L'any 2008 va escriure una novel·la en castellà,

Mazapanes amargos (RBA), que va quedar finalista del Premi Sent Soví, i el 2020 va publicar *L'ombra de la Magui encara és al jardí* (en català a Columna; castellà a Destino). Aquesta és la seva tercera novel·la.

Veus de mort als Encants Vells destaca, primer, per congregar dos grans referents literaris històrics de manera original i versemblant. Per una banda, és un homenatge al pare de la novel·la detectivesca: **Edgar Allan Poe** (que també apareix, tot i que a distància, en l'enyor del protagonista) i el seu personatge més emblemàtic, Auguste Dupin. I, per altra banda, se'n presenta **el cas del «llibreter assassí de Barcelona»**, que per atzars de la passió pels llibres cau a la taula del detectiu Dupin.

Aquest primer assassí mediàtic de Barcelona, paradoxalment, va ser creat a la premsa francesa. Fins i tot Flaubert va escriure'n un conte (*Bibliomania*, 1837), i es va escampar amb fervor creatiu entre altres autors com Jules Janin i Charles Nodier; al nostre país, Ramon Miquel i Planas va establir la principal font bibliogràfica del cas l'any 1928, amb *La llegenda del llibreter assassí de Barcelona*, que ha captivat els curiosos de la història de la ciutat fins als nostres dies (el penúltim, Marcel Fité, amb *La veritable història del llibreter assassí de Barcelona*). Lagarda-Mata és l'última (i la primera dona) a encarar-se a aquest mite de la literatura criminal, i la primera que s'atreveix a creuar-lo amb un altre referent internacional, **el detectiu d'Els crims de la Rue Morgue**. El Dupin que arriba aquí ja ha resolt els crims de la Morgue, tot i que Poe encara no n'ha publicat la seva versió. Dupin fugí de París després d'una relació frustrada, i a Barcelona hi troba el cas més absorbent de la seva carrera.

Un altre valor de la novel·la, que ressalta el jurat d'aquesta segona edició (format per **Francesco Ardolino, Lucía Ramis, Enric H. March, Jordi González i Alba Cayón**), és el treball minuciós de documentació d'arxiu i la capacitat d'eixamplar el mapa habitual de les novel·les ambientades a la Barcelona emmurallada. Els mateixos Encants Vells (allotjats en aquell temps als voltants de la plaça de Correus) són un racó històric força desconegut per molts ciutadans, però la novel·la ens porta per molts altres racons de la Barcelona desapareguda, com les coves de Montjuïc (un niu de pinxos i malfactors); les Voltes d'en Cirés; el passeig de l'Esplanada; les barraques del Cementiri del Poblenou; la bunyoleria del Tio Nelo; la Muralla de Mar; les Hortes de Sant Bertran o la plaça de l'Oli. A les pàgines següents, el plànol de *Veus de Mort als Encants Vells*, i algunes imatges de la ciutat per on Auguste Dupin malda per descobrir el rostre de l'assassí bibliòman.

1	Raval, C/ dels Tallers	16	Plaça de l'Oli	31	C/ de la Carabassa
2	Raval, Casa de la Caritat	17	C/ de l'Oli	32	Muralla, magatzems Sota muralla
3	Plaça del Pedró	18	Impremta Cormellas	33	Muralla de mar
4	C/ de l'Hospital	19	Comissaria dels Mossos	34	Encants, Convent i Plaça de Sant Sebastià
5	Hospital de la Santa Creu, el Corralet	20	Raval, carrer de Trentaclaus	35	Encants Vells
6	Hospital de la Santa Creu	21	Montjuïc, coves	36	Encants, Voltes dels Encants
7	Hospital Santa Creu, amfiteatre anatómic	22	Montjuïc, barraques de la Vinyeta	37	C/ del Rec
8	Mercat de la Boqueria	23	Montjuïc, Morrot i carretera	38	Passeig de l'Esplanada
9	C/ de Robador	24	Montjuïc, la Terra Negra	39	Plaça de Palau, Palau reial
10	Raval, casa d'hortolans	25	Montjuïc, Hortes de Sant Bertran	40	Plaça de Palau, Pòrtics d'en Xifré
11	Plaça Santa Anna i Abeurador	26	Muralla, Portal de Santa Madrona	41	Plaça de Palau, Bunyoleria del Tio Nelo
12	C/ Baixa de Sant Pere	27	Moll i muralla de mar	42	Plaça de Palau, Portal de Mar
13	Catedral	28	Raval, voltes d'en Cirés	43	Port
14	C/ de l'Infern	29	Hotel Cuatro Naciones	44	Cementiri del Poblenou, barraques
15	C/ de Tres Voltes	30	Rambla		

ESPAIS NARRATS

ELS ENCANTS VELL

Des de feia més de quatre segles, els Encants de Barcelona remorejaven sota les porxades que envoltaven la Llotja de Mar. Per evitar el contagi durant les epidèmies de pesta medievals, les autoritats havien disposat que els mobles, les robes i els objectes dels empestats es revenguessin fora del recinte de la ciutat. La barriada marinera del Regomir, aleshores situada extramurs, havia estat la plaça escollida.

Les parades de les Voltes dels Encants eren, sobretot, de trastos vells. Des de drapaires fins a brocanters, passant per uns quants amb ínfules d'antiquari. Tot plegat un espectacle sorprenent d'objectes personals i quotidians o impersonals i insòlits, fora de context, en trànsit cap a una segona vida. Mobles corcats o bufats per la humitat, miralls entelats, làmpades descantellades... Quincalla de tota mena amb fragància de misèria. (p. 39)

PLAÇA DE L'OLI

La llum que des del fons trencava aquella foscor de galeria subterrània només aconseguia vessar estremides tenebres que semblaven voler esfumar-se a cada racó invisible. Després de tanta obscuritat, sorprenia l'esclat del sol a la plaça de l'Oli acariciant edificis de totes les èpoques i estils. Dupin es va encaminar al fons de la plaça i es va ficar pel carrer de l'Oli. A les façanes de pedra s'obrien tot de botigues i botiguetes amb rètols de fusta o de llauana anunciant les especialitats. (p. 194)

MONTJUÏC, BARRAQUES DE VINYETA

El passatge de la Vinyeta travessava un suburbi de barraques esgarrifoses, penjades al vessant de la muntanya com si fossin nius estranys d'aus gegantines. Piles de ferralla esculpida en forma d'habitacles, taulons de fusta vella, somiers rovellats, teules amb floridura... Llargues escales de maons desiguals, amb pegats d'argamassa, salvaven els desnivells de les torrenteres fins a les portes, sovint tan sols teles arnades fent de cortina, pels estrips de les quals s'esquitllava la paraula misèria. A aquella hora de l'alba dormisquejaven sumides en una penombra i un silenci de cementiri. Només se sentia el dèbil lladruc d'algun gos. Al final del caminet, als murs d'una barraca de parets emblanquinades, brillaven amb alegria mordaç dos fanals d'oli a banda i banda del rètol descolorit on es llegia: FIGÓN DEL CHATO. (p. 161-162)

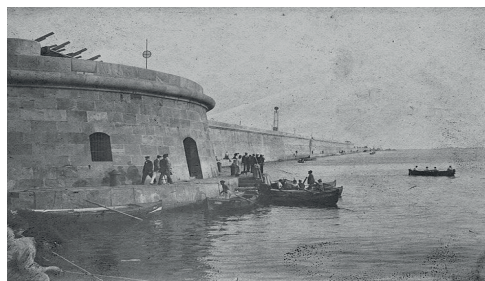

Barraques a les torrenteres del vessant de Montjuïc.
Jacques Lèvy, 1959. A59

HORTES DE SANT BERTRAN

Entre el camí de ronda i la muntanya s'obria un barranc profund i sec, el Fossar del Jueu, que lliscava en direcció a les Hortes de Sant Bertran, una mena de cenyidor d'endreçats camps de conreu amb séquies, pous i sínies, al costat de les barraques dels pagesos. (p. 152)

MOLL I MURALLA DE MAR

La massa hostil de la caserna de les Drasanes, els seus murs, les seves torres, els seus fossats i els seus calabossos obstruint la Rambla, a l'extrem de la muralla de mar, s'aclarien amb una llum crua d'aurora. (p. 164)

VOLTES D'EN CIRÉS

Com si volgués mantenir el to de l'altre costat de la muralla, el Portal de Santa Madrona obria la gola als carrers més infectes de Barcelona. El carreró d'en Cirés, un corredor estret i ombrívol pel centre del qual lliscava un rierol pudent d'aigües grises, era el lloc preferit pels truans per dirimir a garrotada seca o a seca ganivetada les diferències originades a les timbes de cartes i als bordells. (p. 165)

CARRER DE L'INFERN

Pel carrer de l'Infern, en direcció a la trista catedral, Auguste Dupin va tenir la sort de no veure sobre la seva esquena una mirada que no haurien estat capaces de destil·lar ni les bruixes de *Macbeth*. (p. 80)